

Oponentský posudek na diplomovou práci Mikuláše Bryana „*Teatralita renesančního tance: Francie*“

Psát oponentský posudek na práci takového typu je velmi nesnadné. Ne snad proto, že bych měl jakékoli pochybnosti o její kvalitě, obsahu, tématu či zpracování. Nikoli, potíže, které oponent shledává jsou spíše opačného rázu. Jedná se o práci bezesporu kvalitní, rozsahem, zvoleným tématem i přístupem k němu ve všech směrech přesahující podmínky na zmiňovaný žánr kladené. V jistém směru se ale jedná o práci neobvyklou, nezvyklou, vybočující i z méně obvyklých kolejí.

Teatrologické téma je zde totiž doplněno a značně překonáváno problematikou translatologickou (což já osobně rozhodně kvituji). Mikuláš Bryan nám předkládá de facto unikátní první vydání svého vlastního komentovaného překladu ve vlastní kritické edici. Předmětem překladu a příslušných komentářů se mu stal renesanční spis *Orchesographie* jistého kanovníka Thoinota Arbeaua. Bryan svou práci pojímá jako komplexní kritické vydání překladu, s teoretickým úvodem, v němž precizně a hutně komentuje svá východiska, zdroje a postupy. Následuje zrcadlové srovnání překladu s jeho originálem, které je vskutku cenným zdrojem především pro sledování překladových postupů. Dlužno podotknout, že překlad je to rozsáhlý – čítá více než 200 stran Bryanovy práce! Závěrečný díl práce pak tvoří „glosář“, tedy velice užitečný doplněk ke čtení jak odborné studie, tak překladu s tematikou renesančního tance.

Vše je průběžně doplňováno mnohými odkazy na příslušnou literaturu. Až se někdy čtenáři může zdát, že je odkazů snad až příliš a že by si místy (hovořím za sebe, za prostého čtenáře) zasloužil vlídnější zacházení – tedy že by místo odkazu uvítal pouhé vysvětlení.

Práce se navíc vyznačuje poměrně specifickou (typo)grafickou úpravou, která celé práci spíše dodává další estetický rozměr. Součástí práce je pak i

samostatný slovníček pro čtení jednotlivých tabulací. V elektronické verzi má čtenář (pokud má zájem) k dispozici i digitální faksimilii původního textu.

Mikuláš Bryan předkládá čtenáři svým způsobem úctyhodné dílo, v němž velmi zevrubně dokládá, vysvětluje a obhajuje, proč je jeho výsledná podoba právě takováto. Autor dává (v kontextu zvoleného a zpracovávaného tématu) jasně najevo, že si vybral určitý způsob citační normy, že určité překladatelské problémy řeší tak a tak... zkrátka buduje svůj vlastní svět, který lze jen obtížně nabourávat.

Přirozeně – lze s některými postupy nesouhlasit, lze je komentovat, v žádném případě však nelze snižovat kvalitu předloženého díla. Dovolil bych si proto pouze načrtnout pár (opravdu jeden pár) otázek:

- jak se ve výsledku osvědčil zvolený přístup k překladu dobové renesanční terminologie, kdy některé pojmy jsou zaváděny nově, některé ponechávány v původním znění a jiné (již dříve zavedené) ponechány v obvyklé české podobě (s případnou úpravou) ?
- je lehce archaizující jazyk užitý v překladu skutečně vhodný (a adekvátní) k přebásnění jinak poměrně obyčejného (soudobého) jazyka?

A na závěr se dovolím dotázat, proč v graficky natolik pevném tvaru ruší čtenáře (až o několik stran) posunuté poznámky pod čarou?

Diplomovou práci přirozeně doporučuji k obhajobě (rád vyslechnu případné odpovědi na předložené otázky) a navrhuji hodnocení: výborně.

V Praze, 19. září 2008

Mgr. Petr Christov, Ph.D.